

Förälskelse – en form av galenskap

Jag hade precis skaffat mig en elgitarr. Det var ett stort steg för mig. Förut hade jag bara spelat akustiskt. Det var ju bara manliga rockstjärnor som spelade el-gitarr. Definitivt inte vuxna kvinnor vars enda erfarenhet av gitarrspel är att spela till lovsångerna i kyrkan.

En dag mötte jag i alla fall en super-cool kille på en träfflokal. Han var ledare för en musikcirkel och sa att jag var välkommen. Helt otroligt. Lilla jag! Om det inte varit för att han var så läcker hade jag aldrig haft självförtroendet att tacka ja. Han var både snygg trevlig och ville ha mig med. Oslagbart. Den här chansen ville jag inte missa.

Jag samlade allt mod jag hade, tog med mig guran – en Fender strata som jag är väldigt stolt över och traskade iväg till replokalen i Bagarmossen. Nu är det så att jag behöver sitta på grund av smärtor i fötterna, (normalt står man ju upp när man spelar), så jag blev alltså sittande med ansiktet rakt mot hans kön. Visserligen dolt bakom gitarren men vem bryr sig. Det hindrade inte mig och mina fantasier. Jag blev som förhäxad av hans höfter när han juckade i takt med musiken. Hur mycket jag än försökte kunde jag inte tänka på något annat.

Jag blev som helt betagen av honom. Tänkte jämt på honom, fantiserade om honom, drömde om honom.

Det började dock bli jobbigt att gå till replokalen för jag var så rädd att inte kunna dölja mina känslor. Han var gift och jag var tillräckligt verklighetsförankrad för att inse att mina känslor inte var besvarade.

Jag gick i terapi under den här tiden och jag ägnade minst ett år till att trötta ut min stackars terapeut med min längtan,

min smärta och mina fantasier.

Killen var lite impad av att jag körde bil och bad ofta om skjuts in till stan efter repet. Vilken dröm för mig – han och jag ensamma tillsammans. Tänk vad man skulle kunna göra i en bil...

Jag blev mer och mer spänd inför våra möten eftersom mina känslor var så översvallande och okontrollerbara och den obesvarade förälskelsen började få negativa konsekvenser. Jag insåg att jag måste få ett slut på den här kärleksbubblan. Jag hade hört att om man talar om trollen, det vill säga tar fram dom i ljuset, så spricker dom. Så en dag efter ett rep när vi sitter i min bil säger jag: "Jag är förälskad i dig. Jag vill inte vara det men kan inte sluta känna de här känslorna för dig". Jag har aldrig sett nån så tydligt känna sig fångad (i bilen) och det verkade krävas en hel del självövertunnelse från hans sida för att inte kasta sig ur bilen. Jag berättade om syftet med att tala om för honom vad jag kände för honom men inte kan jag påstå att det kändes lättare efteråt. Resan in till stan blev både tyst och spänd.

Själv kände jag mig väldigt besviken efteråt när förälskelsen inte klingade av. Kände mig liksom lurad. Om det inte funkade hade jag ju inte behövt skämma ut mig genom att blotta mina känslor och göra mig så sårbar.

Det fanns inte mycket mer att göra än att sluta gå till repen. Med tiden föll han i glömska. Men nu när jag plockat fram minnena igen kan jag inte låta bli att undra vilka känslor som eventuellt skulle vakna om vi sågs igen. Ifall några förälskelsekänslor skulle vakna, är det då minnes-känslor eller är det känslor som vaknar i nuet på grund av mötet just i stunden?

Vad är det i så fall som väcker känslorna? Är det hans utseende? Är det ögonen? Eller hans doft? Eller är det mina omedvetna föreställningar som jag projicerar på honom? Vad är

det som väcker pirret i kroppen vid förälskelse? Är det bara oxytocin- och serotoninchocker som utlöser förälskelsen? Varför blir man tunnelseende i förälskelsen och kan inte tänka på nåt annat än den man är förälskad i?

Jag har absolut inga svar men nog är förälskelsen en form av galenskap, en ljuvlig galenskap när man är mitt i den. Som en drog. Man vill hela tiden ha mer.

Text: LilyAnn Enbring

Bild: [congerdesign](#) från [Pixabay](#)